

РЕШЕНИЕ

№ 8285

гр. София, 20.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 20.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7838** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по обективно съединени искиове с правно основание чл.1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, предявени от [фирма] с предишно наименование [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], представлявано заедно от всеки един от членовете на Управителния съвет Н. Й. Н., К. Т. И. и Р. Г. Л., чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от адвокат Г. В., САК против Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10.

Исковете са заплащане на обезщетения за претърпени имуществени вреди от отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление № 465/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР и представляват заплатено адвокатско възнаграждение по нахд № 593/2015г. на Районен съд [населено място] в размер на 1356 лева главница и адвокатско възнаграждение в същия размер от 1356 лева главница, платено по кнахд № 10153/2016г. на Административен съд Велико Търново, ведно със законната лихва от датата на отмяна на наказателното постановление на 04.07.2016г. до окончателното плащане.

В исковата молба се посочва, че с решение № 16/09.03.2016г. по нахд №593/2015г. по описа на Районен съд [населено място] е отменено като

незаконосъобразно наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР, с което на [фирма], с предишно наименование [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева, на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката. Съдебното решение е потвърдено с решение на Административен съд [населено място] по кнахд № 10153/2016г. За правна защита, съдействие и процесуално представителство по нахд №593/2015г. на Районен съд [населено място] на АД „В., Ж. и Партньори“ е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лева с включен ДДС, по банков път. За правна защита, съдействие и процесуално представителство по кнахд № 10153/2016г. по описа на Административен съд [населено място] на АД „В., Ж. и Партньори“ също е заплатено отделно адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лева с включен ДДС, по банков път. При наличие на предпоставките на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ се иска възстановяване на направените разноски, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение за защита по съдебен ред пред районен съд и пред касационната инстанция срещу отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР. Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощен процесуален представител. Направено е искане за присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК. Представени са писмени бележки.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба и в хода на съдебното производство по същество оспорва исковете като неоснователни и недоказани. Счита, че вредите, които са претендирани по делото не подлежат на обезщетяване. Ищецът е разполагал с юрисконсулти, които могат да осъществяват правната защита и съдействие по съдебен ред срещу издаденото наказателно постановление, поради което не е била налице необходимост да се ангажира АД „В., Ж. и Партньори“. Ползването на адвокатска защита поначало е действие, което не е задължително и неизбежно, а по преценка на всяко лице. Направените от ищеца разходи за адвокатски възнаграждения за процесуално представителство не биха могли да се разглеждат като пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното наказателно постановление. Позовава се на ТР №2/03.06.2009г. по тълк. дело №7/2008г. на ОС на ВАС, съгласно което административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалба срещу решенията на районните съдилища по административно наказателни дела. В съдебното производство по ЗАНН пред районния съд също не се следват разноски на жалбоподателя, ако обжалваното от него наказателно постановление бъде отменено. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради ниската фактическа и правна сложност на делата и се иска намаляването му до минималния размер. Твърди се, че адвокатското възнаграждение не е „справедливо и обосновано“ по смисъла на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, а регламентираният в Наредба №1/09.07.2004г. начин на определяне при съобразяване на материалния интерес по делото е в нарушение на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и не следва да се прилага по силата на чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки.

Прокурор К. от СГП прави възражение за погасяване на вземането за мораторни лихви по давност в 3 – годишния срок от влизане в сила на решението за отмяна на наказателното постановление. По съществуто на спора дава заключение, че

исковите претенции следва да бъдат отхвърлени изцяло, алтернативно размерът на адвокатското възнаграждение да се намали до обоснования и справедлив размер, предвид осъществената защита по множество идентични съдебни производства с невисока фактическа и правна сложност.

След като обсъди доводите на страните и въз основа на приетите по делото доказателства, съдът намира, че исковете са допустими, а разгледани по същество са частично основателни.

От събраните по делото доказателства се установява, че НАХД №593/ 2015г. по описа на Районен съд Павликени е образувано по жалба на [фирма], чрез Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, представлявано от адв. Г. В., САК срещу наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР, с което на [фирма] за извършено нарушение на чл. 206, ал.1 от Закон за енергетиката във вр. с чл. 3.5.2 от Лицензия № Л – 138 – 07/13.08.2004г. и на основание чл. 206, ал. 1 от Закона за енергетиката е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 20 000 лева. С жалбата е направено искане за присъждане на разноски за съдебното производство, без да е посочен техният размер.

По нахд № 593/2015г. по описа на Районен съд Павликени е приложено пълномощно (л.42), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да оказва правна защита и процесуално представителство по образувани съдебни производства пред съответния съд. Пълномощното е общо, с нотариална заверка на подписите и достоверна дата - 24.10.2014г. С пълномощно (л.200) от делото Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е преупълномощило адв. И. Л., АК – В. Т., който е преупълномощил адв.И. А., ВТАК да извършва действия по процесуално представителство по нахд №593/2015г. по описа на РС Павликени до окончателното му решаване пред всички съдебни инстанции. Адв. А. е осъществил процесуално представителство в съдебното заседание на 15.02.2016г. пред РС Павликени и е представил писмени бележки по делото (л. 205).

Със съдебно решение № 16/09.03.2016г. на Районен съд Павликени по нахд № 593/2015г. е отменено наказателно постановление №НП – 465/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР.

Съдебното решение е обжалвано с касационна жалба, подадена от КЕВР. По жалбата е образувано кнахд № 10153/2016г. по описа на Административен съд [населено място] . По делото е проведено едно съдебно заседание с участието на адв. А.. От процесуалния представител на [фирма] са изготвени и представени писмени бележки.

Със съдебно решение № 217/04.07.2016г. по кнахд № 10153/2015г. по описа на Административен съд [населено място] е оставено в сила решение № 16/09.03.2016г. на Районен съд Павликени по нахд №593/2015г., с което е отменено наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР.

В хода на съдебното производство пред настоящата инстанция е представено пълномощно без дата (л. 13 в адм. дело № 7838/2019г.), с което [фирма] е упълномощило Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ да осъществява правна защита и процесуално представителство във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г., издадено от председателя на ДКЕВР. Процесуалното представителство по нахд №593/2015г. и кнахд № 10153/2016г. е осъществено въз основа на общото пълномощно с нотариална

заверка на подписите от 24.10.2014г., като пълномощното на л. 13 от настоящето дело не е приложено към нахд №593/2015г. и кнахд № 10153/2016г.

По делото е приет договор за правна защита и съдействие №4472/16.04.2015г. (л. 28), сключен между [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред районен съд във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на наказателно постановление № НП – 465/17.12.2014г. на председателя на ДКЕВР срещу възнаграждение в размер на 1356 лева, което следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10 - дневен срок от издаване на фактура по договора. На 16.04.2015г. е издадена фактура №0...4892/16.04.2015г. с предмет правна защита и съдействие по договор №4472/16.04.2015г. на стойност 1356 лева с ДДС, платена на 23.04.2015г. по банков път, сумата постъпила по сметката на ищеца на 23.04.2015г.

Аналогично, по присъединеното дело № 7837/2019г. на АССГ, приложено към настоящето е приет договор за правна защита и съдействие № 8154/25.04.2016г. (л.28 от дело 7837/2019г. на АССГ), сключен между [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ за оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред Административен съд [населено място] в производството, образувано по касационна жалба на КЕВР срещу решение № 16/09.03.2016г. на РС Павликени по анд №593/2015г. срещу възнаграждение в размер на 1356 лева, което следва да бъде заплатено по банков път по посочена в договора сметка в [фирма] в 10-дневен срок от издаване на фактура по договора. На 25.04.2016г. е издадена фактура №0...8782/25.04.2016г. (л. 29 от дело 7837/2019г. на АССГ) с предмет правна защита и съдействие по договор №8154/25.04.2016г. на стойност 1356 лева с ДДС, платена на 09.05.2016г. по банков път, сумата постъпила по сметката на ищеца на 09.05.2016г.

Съдът приема за безспорно установено по делото, че по нахд №593/2015г. на Районен съд Павликени и кнахд № 10153/2016г. на Административен съд Велико Търново ищецът е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е участвал в проведените съдебни заседания и по двете дела. Представени са писмени бележки, изготвена е жалбата срещу наказателното постановление. За тази услуга ищецът е направил разходи в размер на 1356 лева с ДДС за районния съд и 1356 лева с ДДС за административния съд, представляващи платено адвокатско възнаграждение за ползваната правна помощ. Разноските са направени по време на висящото съдебно производство пред Районен съд Павликени и по време на висящото съдебно производство пред Административен съд [населено място]. Писмените доказателства, установяващи плащането и упълномощаването не са оспорени по делото от ответника, същите не съдържат противоречия и установяват приетите от съда за доказани факти на валидно упълномощаване, участие в производството пред районния съд и пред касационната инстанция и плащане по банков път със заверка на сметката на получателя на 23.04.2015г. и на 09.05.2016г. до приключване на съдебното производство пред съответната инстанция.

В настоящето съдебно са приети справки за висящите съдебни производства със страна ищеца, средно за процесните месеци през 2015г. 296, при средна бройка на назначените юрисконсулти 8, за 2016г. – съответно 416 дела и 8 юрисконсулти.

За да се реализира безвиновната отговорност на държавата по реда на специалния закон – ЗОДОВ, трябва да са налице точно изброени от законодателя в

нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предпоставки, в условията на кумулативност, а именно: 1. незаконосъобразен акт/действие или бездействие, отменени по съответния ред; 2. на държавен/общински орган или негови длъжностни лица; 3. извършени при или по повод изпълнение на административна дейност; 4. в резултат на незаконосъобразния акт/действие или бездействие да е настъпила вреда за гражданина/юридическото лице; 5. да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразните акт/действие или бездействие и настъпилата вреда. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице всички изброени в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ условия, поради което исковите са основателни. Предвид приетото от фактическа страна е доказано осъществяването на процесуално представителство от адвокат за ищеца, по две дела от административнонаказателен характер, приключили с отмяна на издаденото наказателно постановление, за което представителство пред районния съд и пред касационната инстанция [фирма] е заплатило общо сумата от 2712 лева с ДДС. Налице е отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение наказателно постановление, издадено при упражняване на административно – властнически правомощия на държавен орган. На ищеца е причинена имуществена вреда – направени разноски за адвокатско възнаграждение. Доказва се и пряка и непосредствена причинно – следствена връзка. В Тълкувателно решение № 1./15.03.2017 година на ВАС на РБ е посочено, че при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. В този смисъл неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска, че заплатеното адвокатско възнаграждение не представлява пряка и непосредствена последица от увреждането. Напротив, ако не бе издадено това наказателно постановление, то и ищецът не би ангажирал адвокат. Ангажирането на адвокат в това производство не е задължително, но само този факт не може да доведе до извод, че липсата на задължителност не е в пряка причинна връзка с издаденото наказателно постановление, още повече, че на всеки е предоставено право да защити правата и интересите си по начин, по който прецени и това право е и конституционно установено. Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на ответника по иска, че ищецът е разполагал с юрисконсулти и те са могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление, а не да ангажират адвокат, защото само и единствено в преценката на ищеца е да съобрази дали да наеме адвокат или да използва назначените юрисконсулти.

Основателно е обаче възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение и пред двете инстанции. Видно от съдържанието на жалбата на [фирма] пред Районен съд Павликени (л.8), наред с наказателното постановление, предмет на нахд №593/2015г. са констатирани още множество нарушения, за които на [фирма] са издадени отделни наказателни постановления. Нарушенията са със същия фактически състав, наказателните постановления са еднотипни, всички са обжалвани и отменени по съдебен ред. Пред АССГ са образувани множество дела за присъждане на разноските в съдебните производства пред районния съд и пред административния съд по обжалването на наказателните постановления в размер на от

по 1356 лева за всяко отделно производство. Касае се за идентични казуси, при които, предвид бройката на делата, възнаграждение в размер на 1356 лева за всяко едно от тях поотделно е прекомерно.

Съгласно тълкувателно решение №1/15.03.2017 година на ВАС по Тълкувателно дело №2/2016 година „възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издадено незаконосъобразно наказателно постановление, отменено по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер. Възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“. Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството“.

Видно от съдържанието на договор № 4472/16.04.2015г., сключен между [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, предметът му е оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред районен съд във връзка с действия по обжалване по реда на ЗАНН на НП 465/17.12.2014г. Извършените от процесуалния

представител действия са подаване на жалба, писмени бележки и участие в съдебно заседание на 15.02.2016г. по нахд № 593/2015г. по описа на РС Павликени.

Видно от съдържанието на договор № 8083/19.04.2016г., сключен между [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, предметът му е оказване на правна защита, съдействие и процесуално представителство пред Административен съд Велико Търново в производството, образувано по касационна жалба на КЕВР срещу решение № 16/09.03.2016г. на РС Павликени по анд №593/2015г. По кнахд № 10153/2016г. по описа на Административен съд Велико Търново са изготвени писмени бележки от упълномощения от ищеца адв.А., който е участвал и в проведеното на 17.06.2016г. съдебно заседание по делото.

Съгласно чл. 18, ал.2 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г., бр. 84 от 2016г.), за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Съгласно ал. 3, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер, извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв. От своя страна, нормата на чл. 7, ал. 2 от Наредбата в редакцията, действаща към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие е сочила, че по дела с определен материален интерес възнаграждението се определя съобразно материалния интерес, като при интерес над 10 000 лева, възнаграждението се определя на база 830 лева + 3% за горницата над 10 000 лева. На тази основа и при имуществена санкция в размер на 20 000 лева минималното възнаграждение на адвоката за процесуално представителство пред възлиза на 1130 лева. Вярно е, че ищецът върху тази сума е изплатил и дължимия ДДС в размер на 226 лева или общото платеното възнаграждение е в размер на 1356 лева за всяка една инстанция поотделно. Съгласно § 2а от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията

по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. Именно върху сумата от 1130 лева е начислен ДДС в размер на 20 %. Заплатеният адвокатски хонорар обаче е прекомерен и не съответства на действителната фактическа и правна сложност на делата пред районния съд и пред административния съд. На първо място за касационното производство, в което предмет на контрол за законосъобразност е решението на районния съд, а не издаденото наказателно постановление, минималният размер на възнаграждението следва да се определи по чл. 18, ал. 3 от Наредбата. Дори да се приеме приложимост за касационното производство, а за производството пред районния съд е приложим чл. 18, ал. 2 от Наредбата, адвокатското възнаграждение също е прекомерно, защото се касае за множество, серия от идентични дела с невисока фактическа и правна сложност. В отговор на преюдициално запитване по т.1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр.чл.4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. Върховният административен съд на Република България по аналогични дела – дело № 1343/2018г., дело № 3781/2018г. и дело № 2168/2019г. е приел, че определянето на минималните адвокатски възнаграждения в зависимост от материалния интерес по спора, без да се отчита обема и сложността на свършената работа във връзка с предоставянето на адвокатската услуга е несправедливо и необосновано и в противоречие с чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата. При тези съображения съдът възприема доводите на ВАС на РБ, че заплатеното адвокатско възнаграждение и за двете инстанции е прекомерно и следва да бъде намалено до минималния размер, без да се отчита имущественя интерес, предвиден в чл.18, ал. 1 и

ал. 2 от Наредбата, а именно до размер от 300 лева. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ДДС адвокати дължимият ДДС се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото възнаграждение. Предвид тази разпоредба, върху минимално дължимото според Наредба № 1/09.07.2004г. възнаграждение следва да се прибавят и 20 % ДДС, които да се присъдят в полза на адвоката, съответно адвокатското дружество, включително и в случаите, когато е оказана безплатна услуга, при които адвокатското възнаграждение се присъжда по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. Предоставените от адвокатското дружество правни услуги съставляват облагаема възмездна доставка, като е без значение дали възнаграждението за процесуално представителство е предварително заплатено, или е определено от съда по предвидения в чл.38, ал. 2 ЗАдв ред. Затова при присъждане на възнаграждение за адвокатска помощ и съдействие от адвокат, регистриран по ЗДДС, или адвокат, преупълномощен по реда на чл. 71, ал. 1 ЗАдв от регистрирано по ЗДДС адвокатско дружество, дължимото възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА във връзка с § 2а от ДР на Наредба №1/2004 г. следва да включва ДДС. В посочения смисъл е и създадената по реда на чл. 274, ал.3 ГПК практика на ВКС – определение № 306/06.06.2017 г. по ч. т. д. №2559/2016г. на ВКС, ТК, II т. о., както и постановеното по реда на чл.274, ал. 2 ГПК определение №490 от 19.09.2017 г. по ч. т. д. № 1082/2016 г. на ВКС, ТК, II т. о. Дължимото възнаграждение, което следва да се присъди е в размер на 360 лева с включен ДДС. До този размер следва да бъде намалено заплатеното адвокатско възнаграждение за производство пред Районен съд Павликени и пред Административен съд Велико Търново и в полза на ищеца следва да се присъди обезщетение за претърпени вреди от отмяната на наказателното постановление общо от 720 лева. Исковете са основателни и доказани до размер от 360 лева, а за разликата над 360 лева до предявения размер от 1356 лева следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

По отношение на лихвите – с изменението на иска се претендира законната лихва от датата на отмяната на наказателното постановление на 04.07.2016г. до окончателното плащане. Лихвата, съгласно т. 4 от ТР №3/2004г. на ОСГК на ВКС е дължима от момента на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния акт, в случая от 04.07.2016г., когато е постановено решението на Административен съд Велико Търново.

Възражението на прокурора от СГП за изтекла 3 – годишна

погасителна давност на исковата претенция за мораторни лихви не следва да се разглежда, тъй като същото е направено извън срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК вр. чл. 133 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Настоящото съдебно производство не е образувано по инициатива на прокурор по чл.16, ал.1 т. 1 от АПК, а е в хипотезата на чл. 16, ал.1, т. 2 от АПК при задължително участие на прокурор в производство по ЗОДОВ. В този случай и съгласно чл. 16, ал. 3 от АПК прокурорът дава заключение, а не упражнява процесуални права като страна по делото. При липсата на възражение на ответника по иска в срока по чл. 131, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 133 от ГПК, процесуалното право на възражение на страната не може да бъде упражнено от участващия по делото прокурор. В този смисъл е и Тълкувателно решение №4 от 16.07.2009г. на ВАС по тълк.д.№2/2009г., в което е направено разграничение на правомощията при образуване на съдебното производство по протест на прокурора по чл.16, ал.1, т. 1 от АПК и при задължително участие, предвидено в АПК или друг закон.

По разноските: С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноски е основателна. Съгласно нормата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, която в случая е в размер на 25 лева, както и възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Платеното възнаграждение е 396 лева (330 лева данъчна основа и 66 лева ДДС). Същото не е прекомерно, определено е в близък до минималния размер по чл. 8, ал.1, т. 2 от Наредба №1/09.07.2004г. Пропорционално на уважената част от иска възнаграждението е 111,77 лева. Общо на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 136.77 лева, поотделно за двете отделни образувани съдебни производства по адм. дело № 7838/2019г. и по присъединеното към него адм.дело № 7837/2019г.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Първо отделение, 43 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], представлявано заедно от всеки един от членовете на

Управителния съвет– Н. Й. Н., К. Т. И. и Р. Г. Л., чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от адвокат Г. В., САК сумата от 360 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени при съдебно обжалване пред РС Павликени по нахд №593/2015г. на наказателно постановление № НП – 465 от 17.12.2014г. на председателя на КЕВР, отменено с решение №16/09.03.2016г. по нахд №593/2015г. по описа на Районен съд Павликени, ведно със законната лихва, считано от 04.07.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението. **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 360 лева до пълния предявен размер от 1356 лева. **ОСЪЖДА** Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], представлявано заедно от всеки един от членовете на Управителния съвет Н. Й. Н., К. Т. И. и Р. Г. Л., чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от адвокат Г. В., САК сумата от 136.77 лева, представляваща разноски за съдебното производство по този иск.

ОСЪЖДА на основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], представлявано заедно от всеки един от членовете на Управителния съвет Н. Й. Н., К. Т. И. и Р. Г. Л., чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от адвокат Г. В., САК сумата от 360 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени при съдебно обжалване пред Административен съд Велико Търново по кнахд №10153/2016г. при съдебна защита срещу отмененото наказателно постановление № НП – 465 от 17.12.2014г. на председателя на КЕВР с решение № 16/09.03.2016г. по нахд № 593/2015г. по описа на Районен съд Павликени, ведно със законната лихва, считано от 04.07.2016г. до окончателното изплащане на обезщетението. **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 360 лева до пълния предявен размер от 1356 лева. **ОСЪЖДА** Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица] – 10 да заплати на [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], В. Т. Е, [улица], представлявано заедно от всеки един от членовете на Управителния съвет Н. Й. Н., К. Т. И. и Р. Г. Л., чрез АД „В., Ж. и Партньори“ с адрес [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от адвокат Г. В., САК сумата от 136.77 лева, представляваща разноски за

съдебното производство по този иск.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: